

Arrest

nr. 254 824 van 20 mei 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M.-P. DE BUISSET
Sint-Quentinstraat 3
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 oktober 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 oktober 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 april 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 mei 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat M.-P. DE BUISSET verschijnt voor verzoeker, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 24 november 2015 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 11 december 2015 om internationale bescherming. Op 20 februari 2017 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. X van 18 januari 2018 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker.

1.2. Op 16 februari 2018 dient verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 22 mei 2018 neemt de commissaris-generaal een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

1.3. Op 14 november 2018 dient verzoeker een derde verzoek om internationale bescherming in. Op 27 maart 2019 neemt de commissaris-generaal een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

1.4. Op 26 november 2019 dient verzoeker een vierde verzoek om internationale bescherming in. Op 27 februari 2020 neemt de commissaris-generaal een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

1.5. Op 5 juni 2020 dient verzoeker een vijfde verzoek om internationale bescherming in. Op 12 oktober 2020 neemt de commissaris-generaal een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben. U bent afkomstig van het dorp Kampirak in het district Dahanai Ghorī in de provincie Baghlan. U bent Hazara van etnische origine en hangt het ismaelisme aan. Toen u de achtste graad had afgewerkt op de school in Kampirak, verhuisde u naar de stad Puli Khumri waar u de volgende vier jaar van het middelbaar onderwijs studeerde aan het Hazrat Omer-e-Farooq lyceum. Na het behalen van uw middelbaar diploma ging u in 2009 verder studeren aan de landbouwfaculteit van de universiteit van Baghlan. U studeerde af in 2012 en slaagde zes maanden later voor een examen van een job bij de First MicroFinance Bank (FMFB) in de provincie Jawzjan. Bij aanvang van uw job als risk officer bij FMFB moest u eerst vier proefmaanden in het kantoor in de stad Sheberghan in de provincie Jawzjan werken, waarna u aan het einde van oktober 2013 werd overgebracht naar het kantoor in de stad Andkhoy in de provincie Faryab. In juli 2015 werd u opnieuw getransfereerd naar het hoofdbureau in Sheberghan. In Andkhoy werd u een aantal malen opgebeld door de taliban. Ze zeiden dat ze informatie hadden over u en uw job. Ze wisten onder meer waar uw familie woonde en dat ze van hetzelfde district waren. Aan de telefoon vroegen de taliban om geld. Nadien zonden ze een brief naar uw huis in het dorp Kampirak. Uw vader werd vervolgens opgebeld door taliban. Hij werd telefonisch gevraagd om u ervan te overtuigen de taliban te vervoegen of hen geld te geven. Nadat u in juli 2015 naar Sheberghan ging voor uw werk, kwam een tweede dreigbrief toe bij uw familie in Kampirak. Er stond geschreven dat u de taliban moest vervoegen of hen geld moest zenden. Na deze brief besloot u stiekem naar huis te gaan via Tanki Karwan, een weg die achter het Doshi district ligt. Vanuit Kampirak vertrok u richting Europa. U heeft Afghanistan verlaten midden oktober 2015. U kwam op 24 november 2015 aan in België en op 11 december 2015 deed u een verzoek om internationale bescherming. Op 20 februari 2017 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat uw relaas niet geloofwaardig bevonden werd en u over een redelijk intern vluchtalternatief beschikt in Afghanistan, meer bepaald in de stad Mazar-e Sharif in de provincie Balkh. U ging in beroep tegen deze beslissing. De Raad voor Vreemdelingenbetwisting volgde de beslissing en redenering van het CGVS echter in haar arrest van 18 januari 2018.

Op 16 februari 2018 diende u een tweede maal een verzoek in tot internationale bescherming. In het kader van uw tweede verzoek vervees u naar de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan en vermeldde u een aanslag op de gebedsplaats in uw geboortedorp en de moord op een lokale politieagent in uw regio. U gaf verder aan dat u vreesde dat u gedood zal worden door de taliban bij terugkeer naar Afghanistan. U legde geen documenten voor. Op 22 mei 2018 verklaarde het CGVS uw verzoek niet-ontvankelijk omdat u geen elementen aanbracht die een ander licht konden werpen op de eerdere beoordeling. U tekende geen beroep aan tegen deze beslissing.

Na de beslissing ging u naar Frankrijk waar u een zestal maanden verbleef. U werd teruggestuurd naar België, kwam hier op 6 november 2018 aan en vroeg op 14 november 2018 voor de derde keer internationale bescherming bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). In uw derde verzoek bleef u bij uw eerdere verklaringen over uw problemen in Afghanistan en de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst. U vreesde nog steeds gedood te worden door de taliban bij terugkeer naar uw land. Ter ondersteuning legde u een brief voor van de dorpsouderen uit uw regio samen met een briefomslag. Het CGVS verklaarde op 27 maart 2019 ook uw derde verzoek niet-ontvankelijk omdat u geen verklaringen

noch stukken aanbracht die de beoordeling van uw eerste verzoek in een ander daglicht kon plaatsen. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

U ging na deze beslissing opnieuw naar Frankrijk waar u een vierde verzoek om internationale bescherming indiende. U verbleef er van april 2019 tot november 2019 en werd in het kader van de Dublinprocedure per vliegtuig teruggestuurd naar België. Op 26 november 2019 vroeg u voor de vierde keer internationale bescherming bij de DVZ. In uw vierde verzoek verklaarde u geboren te zijn op 28 december 1986 en niet op 1 januari 1985 zoals u had aangegeven tijdens uw eerdere verzoeken. U legde verder geen nieuwe of bijkomende verklaringen af. U legt evenmin nieuwe stukken voor. U verklaarde dat u de documenten waaraan het CGVs in het verleden geen bewijskracht had toegekend afgegeven had aan uw advocaat om deze te laten vertalen. U voegde hieraan toe dat u op aanraden van uw advocaat een video had laten maken waarin iemand die voor de autoriteiten in Baghlan werkt en die op de hoogte is van uw problemen verklaringen aflegt. U legde deze echter niet voor. Tot slot verklaarde u dat u kampt met psychische problemen en verwees u naar uw moeilijke levensomstandigheden in België. Ook vreesde u in geval van terugkeer naar Afghanistan te worden gedood omdat u in een land van ongelovigen bent geweest. Op 27 februari 2020 besliste het CGVS om uw verzoek niet ontvankelijk te verklaren omdat u geen verklaringen noch stukken aanbracht die de beoordeling van uw vorige verzoek in een ander daglicht kon plaatsen. Daarnaast werd geoordeeld dat er voor burgers in het district Dahana-i Ghorri van de provincie Baghlan geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat. U diende geen beroep in tegen deze beslissing maar legde wel een video voor waarin B. A. (...), lid van de provinciale Raad van Baghlan verklaart dat u van daar afkomstig bent en ook de door u aangehaalde problemen bevestigt. Daarnaast legde u ook een begeleidend schrijven voor van uw advocaat met een vertaling van voornoemde video en bijkomende bewijzen betreffende de functie van B. A. (...).

Op 5 juni 2020 deed u een vijfde verzoek om internationale bescherming. U bleef vasthouden aan uw eerdere verklaringen over uw problemen met de taliban en uw vrees om in geval van terugkeer als ongelovige of bekeerling te worden beschouwd. Voorts verwees u naar het videomateriaal dat u reeds hebt neergelegd. U legt verder een brief voor van uw advocate met als bijlage een printscreen van de video, een kopie van de taskara en werkbadge van B. A. (...), algemene informatie ter staving van zijn functie, e-mail verkeer tussen uw advocate en B. A. (...) en een attest ter staving van de dood van uw vader. Tot slot verwees u opnieuw naar de veiligheidssituatie in de provincie Baghlan, uw psychische problemen en uw moeilijke levensomstandigheden in België. U legde geen medische attesten voor.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw vierde verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidig verzoek om internationale bescherming steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorige verzoeken hebt uiteengezet. In dit verband

moet vooreerst benadrukt worden dat het CGVS in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam aangezien er geen geloof kon worden gehecht aan uw vluchtmotieven. Daarnaast werd er geoordeeld dat de stad Mazar voor u een redelijk en veilig vestigingsalternatief was. Deze beslissing werd op 18 januari 2018 door de RvV bevestigd en u diende geen cassatieberoep in. Uw twee volgende verzoeken werden door het CGVS niet ontvankelijk verklaard en u diende hiertegen geen beroep in. Uw vierde verzoek werd evenmin ontvankelijk verklaard en er werd tevens geoordeeld dat dat er voor burgers in het district Dahanai Ghorri van de provincie Baghlan geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat. Ook tegen deze beslissing ging u niet in beroep.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Betreffende uw verwijzing naar uw eerdere verklaringen over uw problemen met de taliban en uw vrees om in geval van terugkeer als bekeerling te worden aanzien (Verklaring Volgend Verzoek, vraag 19 en 20) dient opgemerkt dat het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter en alleen vasthoudt aan uw eerder aangehaalde motieven niet van aard is om de voorgaande beoordelingen in een ander daglicht te plaatsen.

Het door u voorgelegde beeldmateriaal en de documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Vooreerst dient herhaald te worden dat uw herkomst uit het dorp Kampirak in de provincie Baghlan nooit betwist werd. Dat B. A. (...) een lid is van de provinciale Raad en de videoboodschap heeft ingesproken (hetgeen u staft aan de hand van beeldmateriaal, een kopie van zijn taskara en werkbadge, algemene informatie te vinden op het internet en e-mail verkeer tussen hem en uw advocate) staat evenmin ter discussie. Er dient echter opgemerkt dat de inhoud van de videoboodschap waarin B. A. (...) uw problemen bevestigt een sterk gesolliciteerd karkater heeft. Bovendien blijkt uit de informatie van het CGVS dat de werking van de Afghaanse overheidsinstellingen aangetast is door grootschalige corruptie op alle niveaus en dat deze corruptie alle aspecten van het Afghaanse leven behelst. Er kan dan ook geen bewijskracht worden toegekend aan de inhoud van de videoboodschap. Wat betreft het met de hand geschreven attest ter staving van de moord op uw vader dient nog te worden toegevoegd dat uit bovenvermelde informatie tevens blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongelooftwaardigheid van uw relaas op te heffen.

Uw verklaarde psychische toestand werd reeds besproken in het kader van uw vorig verzoek. U legde ook ditmaal geen attesten voor ter staving van de door u aangehaalde psychische problematiek noch legde u hierover nieuwe inhoudelijke verklaringen af (Verklaring Volgend Verzoek, p. 12).

Wat betreft uw verwijzing naar de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst, met name de provincie Baghlan, dient opgemerkt dat de actuele situatie in de regio van herkomst wordt beoordeeld (zie infra).

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om

aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Baghlan te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-68 en 83-87, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-24 en 43-46, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-66 en 89-95, beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_afghanistan_security_situation_20190612.pdf en <https://www.cgvs.be/nl>), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Baghlan behoort tot de noordoostelijke regio van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Baghlan ruw geschat 977.000 inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 261 burgerslachtoffers vielen. Tijdens de rapporteringsperiode vonden 131 incidenten gerelateerd aan de opstandelingen plaats. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Baghlan in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Taliban de laatste jaren meer actief zijn geworden in Baghlan. De veiligheidssituatie in Baghlan wordt grotendeels bepaald door de militaire operaties van de opstandelingen en de anti-terreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn voornamelijk doelgericht van aard en het geweld neemt er voornamelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. In de rapporteringsperiode was ook sprake van doelgericht geweld tegen electorale doelwitten in Pul-e Khumri. Hoewel het geweld in de provincie hoofdzakelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers

zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. Intern ontheemden in de provincie zoeken hun toevlucht voornamelijk binnen de provincie.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Baghlan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Baghlan in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Baghlan een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de provincie Baghlan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terughouding van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 51/8, 57/6/2 en 62, § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Eerste onderdeel

Artikel 57/6/2, §1 van de wet van 15.12.1980 luidt als volgt:

"(...)"

In het begeleidend schrijven aan verzoekers nieuwe asielaanvraag werden volgende 14 nieuwe elementen toegelicht:

1. Video-filmpje (gestuurd via e-mail)

a. Vertaling van het filmpje

b. print screen van de video

2. Taskira van de politicus

3. Identification Card - Islands republic of Afghanistan Independent Directorate of Local Governance

4. Interventies (internet, tv,...) van de heer B. (...) als lid van de provincieraad van Baghlan.

5. E-mail uitwisseling tussen de politicus en zijn raadvrouw

In de bestreden beslissing werd geoordeeld dat geen enkele van deze elementen een nieuw element is in de zin van artikel 51/8 en 57/6/2 van de wet van 15.12.1980, zonder dat ook maar één vraag gesteld werd over deze elementen gezien de verzoeker niet werd verhoord.

Er werd inderdaad geen enkele vraag gesteld of bijkomende onderzoek gedaan naar de documenten, de videoverklaringen van het lid van de Provinciale Raad.

Dat verzoeker niet gehoord wordt over de nieuwe elementen die hij heeft neergelegd is niet begrijpelijk. Dat tegenpartij geen bijkomende onderzoek heeft gedaan over de nieuwe elementen is ook niet begrijpelijk

Zodoende heeft tegenpartij het verzoek kennelijk onzorgvuldig onderzocht en de bestreden beslissing kennelijk gebrekkig gemotiveerd. Dit klemt des te meer, nu er uitgebreid ingegaan was op de recente ontwikkelingen ende nieuwe elementen in het schrijven van verzoekers raadsman.

Tegenpartij heeft kennelijk tekortgeschoten aan haar plicht om zorgvuldig te onderzoeken of de elementen die verzoeker neerlegde en aanhaalde in zijn nieuwe verzoek tot internationale bescherming zijn kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor de subsidiaire bescherming.

Tegenpartij heeft op onzorgvuldige wijze gehandeld en bij het onderzoek van het nieuwe verzoek van verzoeker geen afdoende rekening gehouden met de nieuwe elementen betreffende zijn individuele situatie en persoonlijke omstandigheden en helemaal geen rekening gehouden met de relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop de bestreden beslissing genomen werd.

De bestreden beslissing betreft een manifeste schending van artikels 57/6/2, 48/6, §5 en 62,§2 van de wet van 15.12.1980 samen gelezen met artikels 48/3 en 48/4 van diezelfde wet.

Dit klemt des te meer nu verzoeker zijn nieuwe verzoek grondig voorbereid had en zo tegemoet gekomen is aan zijn medewerkingsplicht.

Tegenpartij heeft die nieuwe elementen inzake verzoekers nood aan internationale bescherming niet grondig onderzocht.

Tegenpartij heeft het nieuwe verzoek en de nieuwe elementen ter ondersteuning daarvan niet aan een grondig onderzoek onderworpen en zodoende tekortgeschoten aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit is volledig in strijd met artikel 57/6/2 van de wet van 15.12.1980 dat tegenpartij gebiedt te onderzoeken of de elementen die verzoeker neerlegt de kans groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 in aanmerking komt of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de wet van 15.12.1980.

Tweede onderdeel

Ter ondersteuning van zijn vijfde verzoek tot internationale bescherming overlegt de verzoeker een vidéo van een Afghaanse politicus, die het asielrelaas van de verzoeker bevestigt (stuk 1- via e-mail gestuurd). Het gaat om B. A. (...) die lid van de Provinciale Raad van Baghlan is.

Op de video geeft de politicus informatie over de situatie van de verzoeker. Het interview is vertaald. De vertaling bevindt zich in de bijlage en luidt als volgt (vrije vertaling van frans) (stuk 1.a):

Laat ik me even voorstellen, ik ben B. A. (...), burgemeester van Baglan, in de provincie Daneh-Ghori, dorp Kampirak.

Als gevolg van de problemen in Afghanistan, vooral in Daneh-Ghori, een persoon uit mijn dorp genaamd Z. N. (...), zoon van G. (...), een bankmedewerker bij "The First MicroFinance Bank" in de stad Joos Jan in Shiberghan. Door de problemen tussen de Taliban en de staat, en dat de Taliban Daneh-Ghori veroverde, namen de problemen toe, er was meer druk op deze persoon (Z. N. (...)), hij had hulp nodig maar helaas kon ik hem niet helpen. Daarom moest hij in 2015 het land verlaten.

Omdat de Taliban zijn familie nog steeds bedreigden en Z. N. (...) niet konden vinden, vermoordden ze haar vader in 2017.

Helaas was ik als burgemeester van deze stad niet in staat om deze familie te helpen.

Ik kan bevestigen dat Z. N. (...) en haar familie in gevaar waren en bedreigd werden door de Taliban, waarbij haar vader helaas is vermoord door de Taliban.

Dit politicus komt uit hetzelfde dorp als de verzoeker. Daardoor is hij op de hoogte van de gebeurtenissen binnen het gezin van de verzoeker.

De verzoeker legt ook een kopie neer van de taskara van deze persoon en een kaart waaruit blijkt dat hij lid van de Provinciale Raad van Baghlan is. Hij legt ook bewijzen dat hij politici is.

De verzoeker legt ook de e-mail van de heer B. (...) met wie zijn raadvrouw contact heeft gehad. Hij bevestigt dat hij de video heeft gemaakt. Zijn contactgegevens zijn vermeld in deze correspondentie.

Op basis van deze gegevens is het duidelijk dat B. A. (...) een politicus is en een bekend persoon is.

De verzoeker overlegt ook een printscreen van de video.

Deze elementen zijn dan ook van belang om zijn verzoek te ondersteunen. Een politicus die uit hetzelfde district van de verzoeker komt bevestigt zijn asielrelaas. Hij stelt dat het leven van de verzoeker in gevaar is en bevestigt zijn asielrelaas. Daarnaast heeft hij een aantal bewijzen overlegd om de identiteit van het parlementslid in kwestie te bevestigen.

Uit de bestreden beslissing volgt :

(...)

Wat betreft het gesolliciteerd karakter van de brief van het parlementslid, zijn videoverklaringen en de bijkomende informatie over hem, kan moeilijk ingezien worden hoe een getuigenis (verklaring) dat aangevraagd wordt aan een parlementslid die komt uit hetzelfde district om informatie te bevestigen betreffende welbepaalde gebeurtenissen geen gesolliciteerd karakter zou kunnen hebben.

Dit gegeven op zich kan geen afbreuk doen aan de bewijswaarde van deze brief.

Deze elementen zijn dan ook van belang om zijn verzoek te ondersteunen. Een parlementslid die uit hetzelfde district van de verzoeker komt bevestigt zijn asielrelaas. Hij stelt dat het leven van de verzoekster in gevaar is. Daarnaast heeft hij een aantal bewijzen overlegd om de identiteit van het parlementslid in kwestie te bevestigen. Het was makkelijk om contact met hem op te nemen.

Tegenpartij gebruikt desalniettemin in de bestreden beslissing een standaardmotivering om te oordelen dat zelfs een brief en videoverklaringen van een herkenbaar parlementslid geen bewijswaarde hebben, zonder op deze bijzonderheid in te gaan.

Tegenpartij heeft het nieuwe verzoek en de nieuwe elementen ter ondersteuning daarvan niet aan een grondig onderzoek onderworpen en zodoende tekortgeschoten aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit is volledig in strijd met artikel 57/6/2 van de wet van 15.12.1980 dat tegenpartij gebiedt te onderzoeken of de elementen die verzoeker neerlegt de kans groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 in aanmerking komt of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de wet van 15.12.1980.

Derde onderdeel

De situatie in kwestie vertoont treffende gelijkenissen met de zaak die aanleiding gaf tot het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, Singh e.a. t. België van 2.10.2012 (nr. 33210/11).

In die zaak, tevens betreffende Afghaanse Sikhs die via India (en Rusland) naar België vluchtten, werden de Belgische asielinstanties veroordeeld door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens omdat ze niet voldoende zorgvuldig waren omgegaan met de documenten die de verzoekers tijdens hun asielprocedure hadden aangebracht,:

"(...)"

De videoverklaringen komen van een Afghaanse lid van de Provinciale Raad. Hij is herkenbaar. Hij werd verkozen door de Afghaanse bewolking.

Tegenpartij werd op expliciete wijze geïnformeerd met wie en hoe zij contact kon opnemen bij B. A. (...) om de inhoud van het attest te verifiëren. Deze lid van de provinciale Raad is een bekend persoon in Afghanistan en tegenpartij kan contact met hen nemen zoals haar raadvrouw heeft gedaan. De correspondentie tussen deze lid en de raadvrouw van de verzoekster werd ook toegevoegd ter ondersteuning van de asielaanvraag van de verzoeker.

Door deze documenten van de hand te wijzen, omdat het een gesolliciteerd karakter heeft en makkelijk vervalsbaar zou zijn, zonder het aan een grondig onderzoek te onderwerpen of contact op te nemen met het lid van de provinciale raad van de raad, heeft tegenpartij op dezelfde onzorgvuldige wijze gehandeld als in de zaak die aanleiding gaf tot het arrest Singh e.a. t. België.

Tegenpartij heeft op manifeste wijze tekortgeschoten aan haar plicht om de neergelegde documenten op een grondige en zorgvuldige wijze te onderzoeken, in strijd met artikel 3 EVRM en de overige bepalingen gevisieerd in het middel.

Het negeren van de bewijswaarde van dergelijk attest geeft aanleiding tot een schending uitmaken van artikelen 3 en 13 EVRM (zie in die zin Basra t. Belgische Staat, het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (n° 47232/17).

Volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens hebben asielinstanties de plicht om dergelijke makkelijk verifieerbare documenten te verifiëren, indien die de twijfels over de geloofwaardigheid van de asielzoeker kunnen wegnemen (Singh e.a. t. België, n° 33210/11, §§100-104).

Tegenpartij heeft nagelaten dit te doen en simpelweg geconcludeerd dat de authenticiteit van het attest ondermijnt wordt omdat het melding maakt van de door verzoeker ongeloofwaardige verklaringen.

Die redenering miskent verzoekers recht op een grondig onderzoek van zijn verzoek tot internationale bescherming, in strijd met de bepalingen gevisieerd in het middel.

Vierde onderdeel

Ter ondersteuning van zijn volgend verzoek tot internationale bescherming legde verzoeker attest ter staving van de moord van zijn vader.

Het CGVS stelt dat uit bovenvermelde informatie tevens blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden.

Tegenpartij gebruikt desalniettemin in de bestreden beslissing een standaardmotivering om te oordelen dat zelfs originele Afghaanse documenten geen bewijswaarde hebben, zonder op deze bijzonderheid in te gaan.

Tegenpartij, die inderdaad twijfel heeft over dit document, heeft nagelaten dit te doen en besluit op basis van haar twijfel dat er geen nieuwe elementen aangebracht werden die een nieuw licht zouden kunnen werpen op verzoekers' nood aan internationale bescherming, in de zin van artikel 57/6/2 van de wet van 15.12.1980.

Verzoeker kwamen tegemoet aan hun medewerkingsplicht, door hun best te doen om nieuwe documenten te verzamelen om te bewijzen dat hij vervolgd zal worden ingeval van terugkeer naar zijn land van herkomst."

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/4, 48/5, 48/6, 51/8, 57/6/2 en 62, § 2, van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het EVRM.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"In de bestreden beslissing van tegenpartij, werd de subsidiaire bescherming geweigerd aan verzoeker gezien dat voor burgers in de Provincie Baghlan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Eerste onderdeel

UNHCR beschrijft het conflict in Afghanistan als volgt, in haar Guidelines van 30 augustus 2018:

"(...)"¹

In een Policy Note van februari 2019 beschrijft ECRE (European Council on Refugees and Exiles) de situatie in Afghanistan als volgt:

"(...)"²

In het EASO-rapport van juni 2019 over de veiligheidssituatie in Afghanistan wordt vastgesteld dat:

"(...)"³

In oktober 2018 deed Amnesty International een oproep aan alle Europese landen om de gedwongen terugkeer van Afghanen onmiddellijk stop te zetten:

"(...)"⁴

De tol die het gewapend conflict in Afghanistan eist bij de burgerbevolking bereikte in het voorbije jaar een ongezien dieptepunt.

Op 24.2.2019 trok UNAMA (de VN missie in Afghanistan) aan de alarmbel over het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan:

"(...)"⁵ (eigen aanduiding)

Gelet op de verontrustende escalatie van het conflict riep ECRE in februari 2019 op om:

"(...)"⁶

In het EASO-rapport van juni 2019 (dat het EASO-rapport van mei 2018 vervangt) staat het volgende te lezen (p47):⁷

"(...)"

In februari 2020 trok UNAMA (de VN missie in Afghanistan) aan de alarmbel over het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan⁸:

"(...)"

De volatiele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt bevestigd door de VN Veiligheidsraad in december 2019:

"(...)".⁹

Het rapport onderstreept ook specifiek dat burgers een belangrijk doelwit vormen:

« (...) »¹⁰

"(...) »¹¹

Afghanistan is een land met een actief gewapend conflict. Alle recente vaststellingen tonen echter aan dat het Afghaanse conflict volatiel en onvoorspelbaar is en het aantal burgerslachtoffers blijft stijgen. Amnesty International en ECRE roepen Europese Staten op om Afghaanse burgers momenteel niet te repatriëren naar Afghanistan, gelet op de escalatie van het conflict.

Uit het voorgaande volgt dat het gewapend conflict in Afghanistan het voorbije jaar nóg intensiever en complexer is geworden, wat een ongezien hoge tol eist bij de burgerbevolking.

De bestreden beslissing, die geen rekening houdt met de verdere achteruitgang van de veiligheidssituatie in Afghanistan en de desastreuze gevolgen voor de burgerbevolking, schendt de bepalingen geïmplementeerd in het middel.

Tweede onderdeel

Tegenpartij motiveert dat er geen risico is voor verzoekers om het slachtoffer te worden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15.12.1980.

Om te bepalen of er sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15.12.1980, dient men niet de humanitairrechtelijke definitie te hanteren, maar wel de interpretatie die het Hof van Justitie eraan gaf in het arrest Diakité (C-285/12 van 30.1.2014, §34):

"(...)"

In het OSAR-rapport van 12.09.2019 staat over de provincie Baghlan onder meer het volgende te lezen:

« (...) »

Bovendien worden ook in het EASO-rapport van september 2020 aanslagen beschreven die de burgerbevolking in de provincie als doelwit hebben. Dit rapport bevestigt ook een grote aanwezigheid van Taliban¹³:

"(...)"

Uit het EASO-rapport van 2019 blijkt duidelijk dat de situatie in Afghanistan anno 2019 veel slechter is geworden en dat de mensen in provincie Baghlan in aanmerking kunnen komen voor subsidiaire bescherming¹⁴. Dat bevestigt dat de situatie ter plaatse slechter is.

In het rapport wordt dat als volgt geformuleerd:

"(...)"

Vrije vertaling:

"Als we naar de indicatoren kijken, kan worden geconcludeerd dat het willekeurige geweld dat plaatsvindt in de provincie Baghlan, maar niet op hoog niveau, en dat er daarom een hoger niveau van individuele elementen nodig is om aan te tonen dat een burger is teruggekeerd naar het grondgebied, zou een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 15, onder c), van de erkenningsrichtlijn."

Verzoeker meent dan ook dat gelet op het huidige aantal burgerslachtoffers én het feit dat burgers de slachtoffers zijn van het geweld, het feit dat het geweld deelgerechtigd is, geen afbreuk doet aan de vaststelling dat er thans sprake is van een risico op ernstige schade omwille van willekeurig geweld.

Immers, zoals onderstreept door het Hof van Justitie in de zaak Elgafaji, dient een asielzoeker bescherming te krijgen wanneer komt vast te staan dat hij/zij door zijn enkele aanwezigheid, slachtoffer zou kunnen zijn van ernstige schade, zonder "dat deze persoon aantoon dat hij specifiek wordt geïmplementeerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden."¹⁵

De enkele aanwezigheid van verzoeker in de provincie, op het foute moment, op de foute plaats, kan zijn dood betekenen. Dit is net wat onder willekeurig geweld dient te worden verstaan.

Volledigheidshalve, verwijst verzoeker nogmaals naar de duidelijke interpretatierichtlijnen uiteengezet in de zaak Elgafaji:

"(...) "¹⁶ (wij onderlijnen)

De bestreden beslissing, die stelt dat het geweld in de provincie Baghlan voornamelijk doelgericht van aard is, en er dus geen reëel risico op ernstige schade is voor burgers in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15.12.1980, is kennelijk gebrekkig gemotiveerd, in strijd met de meest recente informatie over de aard van het geweld in Baghlan. De bestreden beslissing schendt artikels 48/4, 48/5, 48/6 en 62, §2 van de wet van 15.12.1980.

Verzoeker dient de subsidiaire bescherming te krijgen."

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 26 april 2021 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota bij met referenties aan de *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan”* van UNHCR van 30 augustus 2018, het EASO Country of Origin Information Report *“Afghanistan. Security Situation”* van september 2020, p. 1-54 en 79-89, en de *“Country Guidance Note: Afghanistan”* van EASO van december 2020.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van de middelen

2.3.1.1. De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt. De aangevoerde schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het EVRM mist dan ook juridische grondslag. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.1.2. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/5 en 51/8 van de Vreemdelingenwet, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepalingen geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet *in casu* geschonden zou zijn. Deze bepaling schrijft immers voor dat de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) een verklaring afneemt van de verzoeker om internationale bescherming die een volgend verzoek om internationale bescherming indient met betrekking tot de nieuwe elementen bedoeld in artikel 57/6/2, § 1, van de Vreemdelingenwet en deze onverwijld overzendt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS). Uit de stukken in het administratief dossier blijkt dat dit *in casu* is gebeurd.

2.3.1.3. Het eerste en het tweede middel zijn, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62, § 2, van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het verzoek van verzoeker om internationale bescherming niet-ontvankelijk is omdat hij geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt en dat het CGVS evenmin over dergelijke elementen beschikt. De commissaris-generaal overweegt hierbij dat (i) verzoeker zijn huidige verzoek om internationale bescherming steunt op motieven die hij

naar aanleiding van zijn vorige verzoeken heeft uiteengezet en waaraan geen geloof werd gehecht, dat (ii) het gegeven dat verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek louter en alleen vasthoudt aan zijn eerder aangehaalde motieven niet van aard is om de voorgaande beoordelingen in een ander daglicht te plaatsen, dat (iii) het door verzoeker voorgelegde beeldmateriaal en de documenten aan deze vaststellingen niets kunnen wijzigen, dat (iv) verzoekers verklaarde psychische toestand reeds werd besproken in het kader van zijn vorig verzoek en verzoeker ook ditmaal geen attesten voorlegde ter staving van de door hem aangehaalde psychische problematiek noch hierover nieuwe inhoudelijke verklaringen aflegde, en dat (v) er voor burgers in de provincie Baghlan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict en er geen elementen zijn die er op wijzen dat er in verzoekers hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing genoegzaam toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62, § 2, van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van de middelen dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62, § 2, van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er dus nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Vooreerst wordt erop gewezen dat de commissaris-generaal in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming op 20 februari 2017 besloot tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof kon worden gehecht aan verzoekers bewering als zou hij door de taliban zijn bedreigd en onder druk gezet om hen te vervoegen of hen geld te betalen. Verder werd in deze beslissing geoordeeld dat verzoeker over een redelijk intern vluchtalternatief beschikt in Afghanistan, meer bepaald in de stad Mazar-e Sharif, in de provincie Balkh. De Raad bevestigde deze beslissing in zijn arrest met nr. 202 138 van 18 januari 2018 en stelde vast dat ook aan de moord op verzoekers vader op 7 februari 2017, die verzoeker als nieuw element in de procedure voor de Raad had opgeworpen, geen geloof kan worden gehecht. In het kader van zijn tweede verzoek om internationale bescherming verwees verzoeker naar de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan, een aanslag op een gebedsplaats in zijn geboortedorp en de moord op een lokale politieagent en gaf hij aan te vrezen dat hij bij terugkeer door de taliban zou worden gedood. Het CGVS verklaarde dit (volgend) verzoek op 22 mei 2018 niet-ontvankelijk omdat verzoeker geen elementen

aanbracht die een ander licht konden werpen op de eerdere beoordeling. Verzoeker ging tegen deze beslissing niet in beroep. In zijn derde verzoek om internationale bescherming bleef verzoeker vasthouden aan zijn eerdere verklaringen over zijn problemen in Afghanistan en de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst. Hij herhaalde zijn vrees om bij terugkeer door de taliban te worden gedood. Ter ondersteuning hiervan legde hij een brief van de dorpsoudsten uit zijn regio voor samen met de briefomslag. Op 27 maart 2019 verklaarde het CGVS dit verzoek niet-ontvankelijk omdat verzoeker geen verklaringen of stukken aanbracht die de eerdere beoordeling in een ander daglicht plaatsen. Verzoeker ging tegen deze beslissing niet in beroep. In het kader van zijn vierde verzoek om internationale bescherming legde verzoeker geen nieuwe of bijkomende verklaringen af met betrekking tot de kern van zijn relaas en daaraan gerelateerde vrees en legde hij evenmin nieuwe stukken voor. Hij maakte wel melding van psychische problemen en verwees naar zijn moeilijke levensomstandigheden in België. Tevens gaf hij aan te vrezen dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan zou worden gedood omdat hij in een land van ongelovigen was geweest. Op 27 februari 2020 verklaarde het CGVS dit verzoek niet-ontvankelijk omdat verzoeker geen verklaringen noch stukken aanbracht die de beoordeling van zijn vorige verzoeken in een ander daglicht konden plaatsen. Daarnaast oordeelde het CGVS dat er voor burgers in het district Dahana-i Ghori van de provincie Baghlan geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet bestaat. Verzoeker ging niet in beroep tegen deze beslissing maar legde wel een video voor waarin B. A., lid van de provinciale raad van Baghlan, zijn beweerde herkomst alsook de door hem aangehaalde problemen bevestigt. Daarnaast legde verzoeker ook een begeleidend schrijven van zijn advocaat met een vertaling van de inhoud van voormelde video en bijkomende bewijzen betreffende de functie van B. A. voor.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van volgende verzoeken om internationale bescherming, de beslissingen met betrekking tot vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

In het kader van het huidig (vijfde) verzoek om internationale bescherming dient te worden vastgesteld dat verzoeker blijft vasthouden aan zijn eerdere verklaringen over zijn problemen met de taliban en zijn vrees om in geval van terugkeer naar zijn land en regio van herkomst als ongelovige of bekeerling te worden beschouwd. Verzoeker stelt dat zijn voorgehouden problemen nog steeds actueel zijn en wijst tevens op de onveilige situatie in zijn regio van herkomst. Verder verwijst verzoeker naar het eerder neergelegde videomateriaal en legt hij een brief van zijn advocaat voor waarin zij toelichting geeft bij enkele stukken die zij als bijlage voegt, met name een vertaling van de videoboodschap, een schermafdruck van de video, een kopie van de *taskara* en werkbadge van B. A., algemene informatie ter staving van de functie van B. A., e-mailverkeer tussen haar en B. A. en een attest ter staving van de dood van verzoekers vader (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 5, map met 'documenten'). Verzoeker haalt tot slot opnieuw zijn psychische problemen en moeilijke levensomstandigheden in België aan.

Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

Waar verzoeker in het eerste onderdeel van zijn eerste middel opmerkt dat hij door het CGVS niet werd gehoord over de nieuwe elementen die hij in het kader van huidig volgend verzoek neerlegt en stelt dat er geen enkele vraag werd gesteld of bijkomend onderzoek werd gedaan naar de documenten en de videoverklaringen van het lid van de provinciale raad, stelt de Raad vast dat uit de lezing van het administratief dossier blijkt dat de DVZ overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet het volgend verzoek om internationale bescherming van verzoeker heeft geregistreerd en van hem een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de door hem aangebrachte nieuwe elementen. Uit deze

verklaringen blijkt dat verzoeker in de gelegenheid gesteld werd bijkomende verklaringen af te leggen en nieuwe documenten neer te leggen. Deze verklaringen werden vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoeker aan de DVZ werden meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord en dat hij zijn nieuwe elementen in het kader van huidig volgend verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. De Raad wijst erop dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek om internationale bescherming indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal, ingevolge artikel 57/5ter, § 2, 3°, van de Vreemdelingenwet, immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren. Tijdens het persoonlijk onderhoud bij de DVZ in het kader van zijn huidig verzoek werd aan verzoeker verduidelijkt dat het CGVS op grond van zijn verklaringen aldaar zou nagaan of zijn aanvraag al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het CGVS niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn aanvraag reeds bij de DVZ aan te brengen. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van de verklaringen die hij bij de DVZ aflegde (adm. doss., stuk 7, verklaring volgend verzoek).

Wat de door verzoeker aangebrachte nieuwe elementen betreft, wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt gemotiveerd:

"Betreffende uw verwijzing naar uw eerdere verklaringen over uw problemen met de taliban en uw vrees om in geval van terugkeer als bekeerling te worden aanzien (Verklaring Volgend Verzoek, vraag 19 en 20) dient opgemerkt dat het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter en alleen vasthoudt aan uw eerder aangehaalde motieven niet van aard is om de voorgaande beoordelingen in een ander daglicht te plaatsen.

Het door u voorgelegde beeldmateriaal en de documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Vooreerst dient herhaald te worden dat uw herkomst uit het dorp Kampirak in de provincie Baghlan nooit betwist werd. Dat B. A. (...) een lid is van de provinciale Raad en de videoboodschap heeft ingesproken (hetgeen u staft aan de hand van beeldmateriaal, een kopie van zijn taskara en werkbadge, algemene informatie te vinden op het internet en e-mail verkeer tussen hem en uw advocate) staat evenmin ter discussie. Er dient echter opgemerkt dat de inhoud van de videoboodschap waarin B. A. (...) uw problemen bevestigt een sterk gesolliciteerd karkater heeft. Bovendien blijkt uit de informatie van het CGVS dat de werking van de Afghaanse overheidsinstellingen aangetast is door grootschalige corruptie op alle niveaus en dat deze corruptie alle aspecten van het Afghaanse leven behelst. Er kan dan ook geen bewijskracht worden toegekend aan de inhoud van de videoboodschap. Wat betreft het met de hand geschreven attest ter staving van de moord op uw vader dient nog te worden toegevoegd dat uit bovenvermelde informatie tevens blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas op te heffen.

Uw verklaarde psychische toestand werd reeds besproken in het kader van uw vorig verzoek. U legde ook ditmaal geen attesten voor ter staving van de door u aangehaalde psychische problematiek noch legde u hierover nieuwe inhoudelijke verklaringen af (Verklaring Volgend Verzoek, p. 12).

Wat betreft uw verwijzing naar de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst, met name de provincie Baghlan, dient opgemerkt dat de actuele situatie in de regio van herkomst wordt beoordeeld (zie infra)."

Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal verzoekers volgend verzoek om internationale bescherming op individuele wijze heeft onderzocht en genoegzaam de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontcrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Te dezen blijkt uit argumentatie in het verzoekschrift dat verzoeker het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de bestreden beslissing doch verzoeker weerlegt of ontcracht op geen enkele wijze de bovenstaande pertinente vaststellingen en overwegingen, die steun vinden in het administratief dossier.

In zoverre verzoeker in het tweede, derde en vierde onderdeel van zijn eerste middel aanvoert dat de commissaris-generaal nagelaten heeft voormelde videoboodschap en het attest met betrekking tot het overlijden van zijn vader grondig te onderzoeken en de authenticiteit ervan te verifiëren, wijst de Raad op vaste rechtspraak van de Raad van State waaruit blijkt dat de commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad aan de aangebrachte stukken absolute bewijswaarde mogen weigeren wanneer deze onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit (zie RvS 27 februari 2001, nr. 93.591). Bij verwerping van de aangebrachte stukken, dient noch de commissaris-generaal noch de Raad aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten (RvS 18 juni 2004, nr. 132.669; RvS 7 oktober 2003, nr. 123.958; RvS 18 juni 2003, nr. 120.714). Te dezen wordt in de bestreden beslissing op goede gronden gemotiveerd dat de videoboodschap van B. A. een sterk gesolliciteerd karakter heeft en slechts een beperkte bewijswaarde heeft nu uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat de werking van de Afghaanse overheidsinstellingen aangetast is door grootschalige corruptie op alle niveaus en dat deze corruptie alle aspecten van het Afghaanse leven behelst (adm. doss., stuk 6, map met 'landeninformatie', COI Focus "*Afghanistan. Corruptie en documentenfraude*" van 21 november 2017). Met betrekking tot het handgeschreven overlijdensattest betreffende verzoekers vader merkt de commissaris-generaal onder verwijzing naar voormelde informatie terecht op dat de bewijswaarde ervan bijzonder relatief is gelet op het feit dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse "*officiële*" documenten kunnen worden verkregen. De Raad voegt hieraan toe dat verzoeker slechts een fotokopie en geen origineel attest voorlegde en dat aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën hoe dan ook slechts een beperkte bewijswaarde kan worden verleend (cf. RvS 25 juni 2004, nr. 133.135).

De Raad ziet niet in hoe aan de desbetreffende verklaringen van B. A. een sterkere bewijskracht zou kunnen worden verleend door contact op te nemen met de betrokken politicus en nogmaals van hem bevestigd te horen wat hij reeds heeft uiteengezet in voormelde videoboodschap. Het feit blijft dat het hier loutere beweringen van een derde betreft die geen ander licht kunnen werpen op de appreciatie van verzoekers vluchtmotieven, die steun vindt in de objectieve elementen van zijn dossier en als vaststaand dient te worden beschouwd. De videoboodschap is niet van aard op zekere wijze aan te tonen dat deze appreciatie anders zou zijn geweest indien dit element reeds zou hebben voorgelegen op het moment van de eerdere beoordeling van verzoekers relaas naar aanleiding van de voorgaande verzoeken om internationale bescherming die hij heeft ingediend. Het gegeven dat de videoboodschap afkomstig is van een politicus uit hetzelfde district als verzoeker en hij zijn identiteit en politieke functie naar behoren staft met bijkomende stukken doet hieraan geen afbreuk, te meer gelet op de in het administratief dossier aanwezige objectieve informatie waaruit blijkt dat de werking van de Afghaanse overheidsinstellingen is aangetast door grootschalige corruptie op alle niveaus, welke informatie door verzoeker niet wordt betwist, laat staan weerlegd.

De Raad besluit dat in de bestreden beslissing op pertinente en concrete wijze wordt gemotiveerd waarom de stukken die verzoeker in het kader van huidig volgend verzoek heeft bijgebracht niet van aard zijn de eerdere beoordeling van verzoekers vluchtmotieven in een ander daglicht te stellen, derwijze dat zij de kans aanzienlijk groter zouden maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling of voor toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt. De verwijzing naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in dit verband is dan ook niet dienstig.

Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/6, §§ 1, 4 en 5, van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de veiligheidssituatie in Afghanistan in het algemeen en de actuele veiligheidssituatie in de provincie Baghlan in het bijzonder, alwaar verzoeker blijkens de beoordeling in het kader van zijn vorige verzoeken om internationale bescherming zijn laatste verblijfplaats in Afghanistan had, motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing als volgt:

"Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient

beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de

reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Baghlan te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-68 en 83-87, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-24 en 43-46, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-66 en 89-95, beschikbaar op https://www.cgva.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_afghanistan_security_situation_20190612.pdf en <https://www.cgvs.be/nl>), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Baghlan behoort tot de noordoostelijke regio van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Baghlan ruw geschat 977.000 inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 261 burgerslachtoffers vielen. Tijdens de rapporteringsperiode vonden 131 incidenten gerelateerd aan de opstandelingen plaats. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Baghlan in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Taliban de laatste jaren meer actief zijn geworden in Baghlan. De veiligheidssituatie in Baghlan wordt grotendeels bepaald door de militaire operaties van de opstandelingen en de anti-terreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn voornamelijk doelgericht van aard en het geweld neemt er voornamelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. In de rapporteringsperiode was ook sprake van doelgericht geweld tegen electorale doelwitten in Pul-e Khumri. Hoewel het geweld in de provincie hoofdzakelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. Intern ontheemden in de provincie zoeken hun toevlucht voornamelijk binnen de provincie.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Baghlan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Baghlan in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Baghlan een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de provincie Baghlan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld."

Uit de recente landeninformatie waaraan gerefereerd wordt in de aanvullende nota die door verwerende partij werd neergelegd op 26 april 2021 blijkt niet dat de veiligheidssituatie in verzoekers voorgehouden regio van herkomst in die zin gewijzigd is dat het niet langer opgaat te stellen dat er voor burgers in deze regio actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Met het louter betwisten van dit besluit, de argumentatie dat het gewapend conflict in Afghanistan intensiever en complexer is geworden en het verwijzen naar – en citeren uit – rapporten toont verzoeker niet aan dat de informatie waarover het CGVS beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Het merendeel van de bronnen die verzoeker aanhaalt zijn immers van minder recente datum dan de informatie waaraan gerefereerd wordt in voormelde aanvullende nota van verwerende partij. Waar verzoeker er in het tweede middel op wijst dat in het EASO-rapport van september 2020 melding wordt gemaakt van aanslagen in Baghlan waarbij ook burgerslachtoffers te betreuren vallen alsook van de grote aanwezigheid van de taliban in dit gebied, merkt de Raad op dat deze gegevens in bovenstaande analyse met betrekking tot de veiligheidssituatie niet worden veronachtzaamd, doch dat hieruit niet blijkt dat burgers door hun loutere aanwezigheid in het gebied een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen informatie aan die op het tegendeel wijst.

Een schending van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Hoger werd reeds vastgesteld dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op de DVZ de kans kreeg om zijn verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van zijn huidig (volgend) verzoek toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen en dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen luidens artikel 57/5ter, § 2, 3°, van de Vreemdelingenwet behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.5. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

Bijgevolg heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn (volgend) verzoek om internationale bescherming.

2.3.6. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig mei tweeduizend eenentwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN